

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Prooemivm.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

- XII. Quomodo Imp. Theodosius, collectis adversus Maximum ingentibus copiis quo tempore Honorius ei ex Flaccilla natus est, Arcadium quidem reliquit Constantinopoli, ipse vero juxta Mediolanum confixit cum Maximo.
- XIII. De tumultu quem Ariani Constantinopoli excitarunt.
- XIV. De victoria Imperatoris Theodosii, deque tyranni clade.
- XV. De Flaviano Antiocheno.
- XVI. De Idolorum templis Alexandria dirutis, & commissâ ob id pugna inter Gentiles & Christianos.
- XVII. De literis hierographicis in Serapidis templo repertis.
- XVIII. Quomodo Imperator Theodosius Romæ degens, plurimum utilitatis urbi contulit, sublatis furum apud Mancipes receptaculis, & turpibus crepitaculis panarium.
- XIX. De presbyteris pœnitentium curam gerentibus, & quomodo ea tempestate subdit fuerint.
- XX. Quod tum apud Arianos, tum apud alios hæreticos, multa schismata existerunt.
- XXI. Quomodo etiam Novatiani inter se dissenserint.
- XXII. Iudicium hujus historiæ scriptoris, de discrepantia quæ quibusdam in locis certis tam in festo Paschali, quam in baptismo & jejniis & collectis, aliisque ecclesiasticis ritibus.
- XXIII. De Arianis Constantinopoli, qui & Psathyriani sunt dicti.
- XXIV. Qualiter Eunomiani quoque inter se divisi sint, variisque nominibus ex auctorum suorum vocabulis appellati.
- XXV. De Eugenio tyrannide, & Valentiniani Junioris, deque victoria quam Theodosius Augustus retulit de tyranno.
- XXVI. Quomodo Imperator post victoriam morbo correptus, filium suum Honorium Mediolanum evocavit: & paulisper convaluisse visus, edito Equestri comine, eadem die excéssit è vita.

SOCRATIS
SCHOLASTICI
ECCLESIASTICÆ
HISTORIÆ
LIBER V.

ΣΩΚΡΑΤΟΥ
ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΤΟΜΟΣ Ε΄.

PROOEMIUM.

ANTE QUAM libri quinti historiam ordiamur, eos, qui hoc opus lecturi sunt, rogamus, ne nobis vitio vertant, quod cum Ecclesiasticam historiam scribere instituerimus, bella quoque variis sibi de temporibus gesta, quorum quidem certissimam notitiam nobis habere licuit, eidem interferamus. Id enim facimus multis de causis. Primum ut rerum gestarum notitiam lectoribus tradamus. Deinde, ne lectores fastidio affi-

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

ΠΡΙΝ δεξόμεθα τῆς ἱστορίας τὴν πρῶτην βιβλίον, φαιμέν πρὸς τοὺς μαθητάς ἐπιτυχάνειν τῆς ἐπινοήσεως, καὶ μὴ μὲν ψαδῶν ἡμῶν, ὅτι πρὸς θεοῦ κλησιαστικῆν ἱστορίαν συγγραψάμεν, καὶ μὴ μνησθῆναι αὐτῆ καὶ τῶν κατὰ καιρὸν γινόμενων πολέμων, ὅθεν τὴν ἱστορίαν μὴ ἀληθείας ἐδωκίθημεν γινῶναι τῶν πολλῶν ἐνεκα ποιῶμεν. τὸ εἰς γινῶναι ἀγῶν τὰ γινόμενα ἀλλὰ γὰρ καὶ τῶν ἐπιτυχάνουσαν μὴ πρὸς τοὺς μαθητάς.

ὅτι τὰ μὴ χολάζειν τῇ φιλοεικίᾳ τῶν Ἱπ. A
 σπόπων, καὶ οἷς κατ' ἀλλήλων ἐτύρβισαν, ὡς
 ἢ τέτων, ἵνα γνωστὸν ὅπως τῶν δημοσίων τα-
 ραχημάτων, ὡς ἐκ πνθ. συμπαθείας καὶ τὰ
 τῶν ἐκκλησιῶν ἐταράχῃτο· εἰ γὰρ τις ὡσαύ-
 τῆρσει, σωμακμασάνα ἐυρίσει τάτε δη-
 μόσια κακά, καὶ τὰ τῶν ἐκκλησιῶν δυχε-
 ρῆ ἢ τῶν ταυτὸ κινήσει ἐυρίσει, ἢ ἐπα-
 κολεθῆντα ἀλλήλοισι· καὶ ποτὲ μὲν τὰ τῶν
 ἐκκλησιῶν ἠγέμεθα, εἴτα αὐτίς ἐπακολε-
 θῆντα τὰ δημόσια· ποτὲ ἢ τεμπαλιν ὡσε-
 μέ τῶν διαδοχῶν τέτων, μὴ ἐκ πνθ. στω-
 τυχίας διώμαθ' νομίζον, ἀλλ' ἐκ τῶν ἡμε-
 τέρων πλημμελημάτων λαμβάνειν τὰς δρ-
 χὰς πτωχείας ἢ ἐνεκεν ἐπιφέρειας τὰ κα-
 κά, εἰ γὰρ τὸν ἀπόστολον, πνθ. ἀνθρώπων
 αἰ ἀμαρτίας ὡσεθῆναι εἶσαν εἰσαγγασαί εἰς
 κείων πῶς ἢ καὶ ἐπακολεθῆσαν διὰ ταύ-
 τῶν δὴ τῶν αἰτίων, τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἰσορείᾳ
 καὶ πᾶσι τῶν δημοσίων πραγμάτων ἐπισυμ-
 πέκομην· τα μὲν γὰρ ἐπὶ κωνσταντίνου ὡσε-
 ἔδῃ πολέμος ἡρόμεθα, διὰ χρόνος μὴ κθ.
 ἐνεκεν ἐκίχρυσσασθαι τῶν ἢ μῆ ταυτά, ὅσα
 ὡσεθῆναι ἐπὶ ζώντων ἐμάθομεν, ἐν ἐπιδρομῇ
 ποικίμεθα μνήμων συνεχῶς ἢ καὶ ὅσον βα-
 σιλεῖς τῇ ἰσορείᾳ ὡσελαμβάνομεν, διότι ἀφ'
 ἢ χειρισθῆναι ἠξέμεθα, τὰ τῆς ἐκκλησίας
 πράγματα ἠρήθη ἔξ αὐτῶν, καὶ αἰ μέγισται
 συνοδοιτηαυτῶν γνώμη γεγονασί τε ἔ γί-
 νοι ἢ μὴ ἀλλὰ ἢ δρεναισμῶ μνήμων πε-
 ποιήμεθα, διότι τὰς ἐκκλησίας ἐταράχῃ· καὶ
 ταυτά μὴ ἐν ὡσεσομῆ αὐτάδεως εἰρήδῳ
 ἢ ἢ τῇ ἰσορείᾳ ἀπιώμεθα.

ciantur, si in Episcoporum contentio-
 nibus, & in iis, quæ adversus se invi-
 cem moliti sunt, perlegendis, eos affi-
 due detineamus. Præcipue vero, ut in-
 telligatur qualiter turbato reipublicæ
 statu, Ecclesia quoque quasi quadam
 compassione turbata est. Nam si quis
 animum attenderit, reipublicæ mala &
 Ecclesiarum calamitates simul viguisse
 deprehendet. Aut enim uno eodemque
 tempore orta utraque esse reperiet, aut
 brevi temporis spatio se invicem subse-
 cuta: & interdum quidem Ecclesiarum
 calamitates præire: interdum vero vice
 versa. Adeo ut in animum meum in-
 ducere non possim, harum rerum vi-
 cissitudinem ex fortuito casu, sed potius
 ex sceleribus nostris causam ortus sui du-
 cere, & ad eorum castigationem immitti
 calamitates. Si quidem, ut ait Apo-
 stolus, quorundam hominum peccata
 manifesta sunt, præcedentia ad judici-
 um: quosdam vero etiam subsequuntur.
 Hanc igitur ob causam, Ecclesiasticæ
 Historiæ quædam etiam in republica
 gesta adjunximus. Et ea quidem quæ
 Constantini principatu in bello acta sunt,
 ob temporis vetustatem reperire haud-
 quaquam potuimus. Quæ vero post-
 hæc gesta sunt, ea sicut ab iis qui adhuc
 supersunt, accepimus, strictim commem-
 oramus. Sed & ipsos subinde Impera-
 tores in hoc opere perpetuo includi-
 mus, propterea quod ex quo illi Chri-
 stiani esse cœperunt, ex illis pepend-
 erunt res Ecclesiasticæ: & maxima
 quæque Concilia eorum arbitrio tum
 facta sunt antea, tum hodieque fiunt.
 Postremo Arianæ sectæ mentionem fe-
 cimus, eo quod illa Ecclesiarum statum
 perturbavit. Atque hæc proæmii loco
 dixisse sufficiant: nunc Historiam or-
 diamur.

Κεφ. α΄.

Ὁ δὲ βασιλεὺς ἰσαυρούς, τὸν γότθων ἐπιλήντων κατὰ
 κωνσταντίνου πόλιν, ὃ δῆμιον αὐτῆς ἀντεπέστη, συμμά-
 χους τοῖς σαρακενικοῖς, τὰς ὑπὸ μαυρίας
 ταυθῆμεθα.

CAPUT PRIMUM.

Quomodo post Valentis obitum, cum Gothi
 Constantinopolim oppugnarent, cives ad-
 versus eos eruptionem fecerunt, auxilian-
 tibus Saracenis qui Mauria parebant.

Τὸ δὲ βασιλεὺς ἰσαυρούς ἀδελφὸν ἐρχη-
 κότας τὴν τελευταίην, οἱ βάρβαροι πάλιν ἐ-
 ως τῶν τῶν κωνσταντίνου πόλεως ἐλθόντες,
 τὰ πρὸς αὐτὴν ἐπὶ ὄρθην προέσσεια· ἐφ' οἷς ὁ δῆ-
 μος ἀνακλιῶν, δι' ἐαυτῶν τοῖς βαρβάροις ἀν-
 τεπέστησαν, ἕκαστος τὸ ὡσαυτοῦ γότθων ἀντὶ

Postquam Valens incerto mortis ge-
 nere periisset, Barbari ad ipsa usque
 moenia Constantinopoleos iterum pro-
 gressi, suburbana undique vastare cœpe-
 runt. Quod cum cives ægre admodum
 ferrent, arrepto vice teli eo quod cui-
 que obvium erat, suo pte motu adyersus

